

Københavns-rapporten af 23. juli 1973

1. del

Stats- eller regeringscheferne i De europæiske Fællesskabers medlemslande godkendte den 27. oktober 1970 udenrigsministrenes rapport udarbejdet i henhold til § 15 i communiquéet fra Haag-konferencen den 1.-2. december 1969. Dette dokument gav udtryk for overbevisningen om, at fremskridt med hensyn til afstemningen af udenrigspolitikken ville være egnet til at fremme Fællesskabernes udvikling og til at give europæerne en mere levende bevidsthed om deres fælles ansvar. Formålene med dette samarbejde er følgende:

at sikre en bedre gensidig forståelse af de store problemer i den internationale politik gennem regelmæssig underretning og regelmæssige konsultationer:

at styrke regeringernes solidaritet gennem en harmonisering af deres synspunkter, afstemning af deres holdning og, hvor dette forekommer muligt og ønskeligt, fælles handling.

Rapporten forudså videre, at udenrigsministrene ville afgive en anden samlet rapport, som blandt andet skulle indeholde en vurdering af de resultater, der var opnået gennem de nævnte konsultationer. På det tidspunkt da De europæiske Fællesskabers udvidelse var ved at blive til virkelighed, pålagde § 14 i deklARATIONEN af 21. oktober 1972 fra topmødet i Paris udenrigsministrene inden den 30. juni 1973 at udarbejde en ny rapport om metoder, der kan gøre det muligt at forbedre det politiske samarbejde, således som det er forudset i Luxembourg-rapporten.

Stats- eller regeringscheferne, der mødtes i Paris, udtrykte deres tilfredshed med de resultater, der var opnået siden det politiske samarbejde højtideligt blev nedfældet den 27. oktober 1970. Medlemsstaterne har faktisk på flere områder haft lejlighed til i fællesskab at forene deres overvejelser og beslut-

ninger med det formål at gøre fælles politisk handling mulig. Denne praksis har i øvrigt skabt en uvilkårlig tilbøjelighed til samordning, som har sat sit stærke præg på medlemslandenes forbindelser indbyrdes og over for tredjelande. Den europæiske kollegialitet tenderer på denne måde mod at blive en styrke i den internationale politik.

Ministrene konstaterer, at de mekanismer, som fastsattes i Luxembourg-rapporten og som var kendetegnet ved deres pragmatiske karakter, har bevist deres smidighed og deres effektivitet. Der er her tale om en ny fremgangsmåde i de internationale forbindelser og om et egenartet europæisk bidrag til samordningens teknik. De indvundne erfaringer har styrket overbevisningen om det nyttige i en samordning ved hjælp af direkte kontakter mellem de ansvarlige embedsmænd i udenrigsministerierne og i at lade ministrenes beslutninger bygge på en meget dybtgående forberedelse af de emner, der skal behandles.

Denne samordning har videre haft en positiv indflydelse i det omfang, hvori den har fremkaldt et nærmere samarbejde mellem Fællesskabets medlemsstaters repræsentanter i tredjelande. Disse er blevet tilskyndet til at mødes og sammenholde deres oplysninger. Denne fælles arbejdsform har gjort det muligt at give samordningsproceduren den videst mulige udbredelse overalt, hvor fælles handling eller overvejelse forekom ønskelig.

I Luxembourg-rapportens bestemmelser var det forudset, at Kommissionen i de tilfælde, hvor ministrenes arbejde indvirkede på De europæiske Fællesskabers aktiviteter, skulle opfordres til at give sin opfattelse til kende. Udenrigsministrene udtrykker deres tilfredshed med, at disse kontakter allerede er blevet virkeliggjort med en konstruktiv og løbende dialog såvel på ekspertniveau som i den politiske komité og under ministermøderne som følge.